

Chorus

Chorus av Karolina Erlingsson är en video som visar en ung kvinnas rörelser när hon dirigerar med slutna ögon. Videon är utan ljud. Vi hör inte musiken, men vi ser den.

I sitt konstnärskap intresserar sig Karolina Erlingsson för dessa översättningar eller transporter från ett sinnesintryck till ett annat. När man översätter texter från ett språk till ett annat följer ofta den ursprungliga texten med i den nya som ett tonfall, en ordvändning, en rytm. På samma sätt *lyssnar* man till filmen *Chorus* lika mycket som man ser den.

Det är inte helt ovanligt att se en färg när man hör en ton, eller höra en klang när man känner en doft. Fenomenet kallas synestesi och intresserade framför allt konstnärer som sökte nya sätt att gestalta emotionella tillstånd, som exempelvis Vassilij Kandinskij.

Karolina Erlingsson söker ett slags synestetiskt förhållande mellan Rösten, Berättelsen, Klangen, Rörelsen. När hon själv läser sin egen text/poesi (*eme emauto*) är klangen i hennes röst, och rytmen som tystnaderna skapar lika viktiga som de ord som uttalas. I verket *Akt* från 2011 använde hon Kulning, en uråldrig sångteknik som användes av kvinnor för att locka hem boskap eller skicka budskap till varandra på fäbodsätrarna. På Göteborgs internationella konstbiennial rullade de megafonförstärkta lockropen över Göta älv och vattnet och dimman förstärkte ljuden så att de verkade få ett eget liv. I en annan version av *Akt* (2010) ser vi en video av en skog, där kulningen verkar få träden att vaja, som i en koreografi.

Erlingsson själv talar om sitt intresse för övergången mellan tystnad och ljud, men också i det nya verket för hur dirigentens rörelser, som förmedlar musiken till musikerna, blir till en dans, eller som förkroppsligade nottecken.

Egentligen tror jag hon söker mellanrummen, övergångarna. Kan man lyssna till tystnad? Kan man se mörker? Kan man visa närvaro genom frånvaro?

Gertrud Sandqvist